

melle Devisregler og ikke behøver at lægge nogen afgørende Bægt paa egen Tilstaaelse, først da vil man kunne komme til en Ordning, som vil være fyldestgørende baade over for de sigtede Personer og over for det hele Samfund. En Reform, som skal være fyldestgørende, maa nødvendigvis tage Hensyn til begge disse Sider, baade til de Personer, som sigtes for Forbrydelser, og til det hele Samfund, hvis Sikkerhed det er Lovgivningsmagts Pligt at værne paa bedste Maade.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Mf. Christensen): Naar jeg allerede nu har begæret Ordet, er det, fordi jeg syntes, at det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgtreds (M. S. Larsen) begyndte sit Foredrag med en noget uretfærdig og ubillig Kritik. Den rettedes ikke mod selve Lovforslaget, som jeg haaber nok vil kunne klare sig, efter at jeg har hørt, at der ikke er andet at indvende mod det i Realiteten, end hvad det ærede Medlem fremkom med; thi er der ikke andet at sige paa det, er det endogsaa over min Forventning, men snarere mod Forslagets Tilblivelsesmaade, altsaa den mere formelle Side af Sagen, hvor jeg syntes, det ærede Medlem var noget ubillig. Det ærede Medlem talte nemlig, som om jeg som Ordfører for Forslagsstillerne havde skildret, hvorledes vi 5 betydelige og indsigtsfulde Mænd havde ofret Nar af vort Liv i Arbejde, Nøjsomhed og anstrengt Tilværelse for at udarbejde dette Forslag, og at det trods dette vort Arbejde var mærkeligt, at det Resultat, vi vare komne til, var saa tyndt. Vi havde, ytrede han, mest benyttet Processkommissionens Arbejde, hvad der dog ikke tilstrækkelig var blevet fremhævet fra vor Side, og vi havde saaledes gjort os skyldige i en Uloyalitet, der, naar den ellers ved andre Lejligheder var bleven brugt her i Tinget, havde fremkaldt en meget stærk Kritik og Tilrettevisning og endogsaa i den socialdemokratiske Presse Ord som Kleptomani. Jeg skal ikke nægte, at jeg, da jeg hørte den ærede Taler, ikke i Øjeblikket husede, hvad jeg havde sagt; jeg genkendte ikke mine Ord nøjagtigt; men jeg blev forkræffet, og særlig kunde jeg have Grund til Forkræffelse, hvis jeg virkelig skulde have sagt noget saadant; thi saa maatte det jo staa i den fordomte Rigsdagstidende, som skal opbevare mine Ord til evige Tider, saaledes at jeg og mine Medforslagsstillerne vare blamerede for steds. Jeg gif saa til Rigsdagstidenden, hvad det ærede Medlem ogsaa burde have gjort, og jeg saa da ogsaa der, at jeg ikke havde sagt andet, end hvad jeg kunde staa

ved. Jeg har ikke sagt, at vi i Narevis have „arbejdet“ paa Forslaget; mine Udtalelser lyde saaledes: „Narsagerne til Lovforslagets Fremkomst maa imidlertid søges længere tilbage, i et Ønske, som mine Venner og jeg have haft i Narevis forinden.“ Der staar intet om, at vi have arbejdet i Narevis derpaa forinden, kun at vi have nærret Ønske derom, og hvis den ærede Taler skulde forlange det, kan jeg føre Tingsvidne paa saadant Ønske for mit eget Vedkommende. Med Hensyn til at vi skulde have benyttet Processkommissionens Arbejde uden at sige det klart og bestemt, skal jeg pege paa Spalte 72 i Rigsdagstidenden, hvor jeg siger: „Vi have derfor i det hele og store benyttet Processkommissionens Betænkning, som er afgiven i 1875“ og længere nede: „I det hele og store er Forslaget, saaledes som det fremkommer her, en Del af Processkommissionens Betænkning, nemlig dens Kapitler 2 og 3“, og saaledes er det ogsaa. Hvis de Herrer ville sammenligne Lovforslaget med Processkommissionens Betænkning af 1875, som jeg staar med i Haanden, ville De ogsaa se, at det er dens Kapitler 2 og 3, som jeg har anført. Det blev ogsaa indrømmet af den sidste ærede Taler, som sagde, at vort Forslag bestod af tre Dele, nemlig først Anholdelse, saa Varetægtsfængsling og saa endelig Dommerens og Politiets Ansvar for ulovlig Anholdelse eller Varetægtsfængsling. Om de første to Dele sagde han, saa vidt jeg husker, at de havde ingen Interesse, da det var de samme, der stode i den gamle Processkommissionens Betænkning, medens den tredje og sidste Del var vort eget originale Faahit, som dog heller ikke havde nogen Interesse. Hvad det angaar, at vi have benyttet Processkommissionens Betænkning af 1875, vil jeg blot sige, at den har foreligget trykt i den sidste Snes Nar, at den saaledes er Allemands Gjendom, og at vi derfor maa have Lov til at benytte den. Grunden til, at vi have gjort det, er den, at vi have villet gøre vort Arbejde saa godt som muligt. Vi have dog ikke kunnet give Retskommissionen nogen større Kompliment end at benytte dens Arbejde, og i den har jo siddet, hvad Danmark har haft af indsigtsfulde Jurister, og det er derfor ogsaa rimeligt, at det er dem, som saa Lov og Del i, hvorledes vor Retsforfatning skal være herefterdags. Naar vi have benyttet deres Arbejde, have vi derfor benyttet det bedste, vi have. Naar det saa siges, at vi forinden denne trykte Betænkning skulde have benyttet en senere Betænkning, som endnu ikke foreligger trykt, kan jeg erklære paa egne — og jeg tror ogsaa paa